

Ὡς μονάδας δὲ δευτερευούτας τὴν τοῦ Καρσέλ πρὸς δὲ καὶ τὴν λαμπάδα, ἐν αὕτῃ κατασκευασθῇ οὕτως ὥστε νὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν αὐτὴν σύνθεσιν, τὸ αὐτὸ σχῆμα, τὴν αὐτὴν κατασκευὴν καὶ σταθερὰν κατανάλωσιν.

Αἱ ἀποφάσεις εἴτα τῶν τριῶν τούτων Ἐπιτροπῶν ὑποβλήθησαι ἐν πλήρει συνεδριάζει εἰς τὸ σύνολον τοῦ ἐπιστημονικοῦ σώματος ἐγένοντο δεκταὶ καὶ παμψηφεῖ.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

Περὶ προστασίας τῶν ὑποβρυχίων ἡλεκτρικῶν καλωδίων.

Πρὸς ταῖς τρισὶ ταύταις Ἐπιτροπαῖς εἰργάζετο καὶ τετάρτη τις Ἐπιτροπὴ ἐν ἄλλαις ἡμέραις καὶ ὥραις, ἥτις συνεζήτησε καὶ ὑπέγραψεν ἐν τέλει διεθνῇ σύμβασιν περὶ προστασίας τῶν ὑποβρυχίων τηλεγραφικῶν καλωδίων. Καὶ ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ ταύτῃ ἔσχον τὴν ὑψηλὴν τιμὴν ν' ἀντιπροσωπεύσω τὴν ἐλληνικὴν κυβέρνησιν μετὰ τοῦ ἀξιολύτου ἐν Παρισίοις πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος κυρίου Ν. Μαυροκορδάτου, ὅστις θέλει ἐκθέσει ὑμῖν τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 40 Νοεμβρίου 1882.

Εὐπειθέστατος

Τ. Α. Ἀργυρόπουλος.

Υφηγητὴς τῆς Φυσικῆς ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ
καὶ καθηγητὴς ἐν τῇ Στρατ. Σχολῇ.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Α'. — Ἡ Ἑσπέρα.

Σιγῶσα ἐπανῆλθεν ἡ ἑσπέρα·
Ἐγὼ δ' ἐπὶ τῶν βράχων διαμένων
Ἀκολουθῶ εἰς τὸν εὐρὺν αἰθέρα
Τὸ ἄρμα τῆς σκοτίας τὸ προβαῖνον.

Ἡ Ἀφροδίτη ἀργυρᾷ προκύπτει
Καὶ κάτω ὁ ἀστὴρ τῶν ἐρωμένων
Τὸ φῶς του τὸ μυστηριώδες ῥίπτει
Τῆς χλόης τὸ ἐπίστρωμα λευκαίνων.

Τὸν θροῦν ἀκούω ἤδη τῶν κλαδίων
Ἐκείνης τῆς φηγοῦ τῆς πυκνοτάτης·
Θὰ ἔλεγέ τις περίξ τῶν μνημείων
Ὅτι τὰς πτέρυγας κινεῖ σκιά τις.

Ἄλλ' αἴφνης ὡς φυγὰς τις τοῦ αἰθέρος
Κατέρχεται ἐπὶ τὸ μέτωπόν μου
Ἀκτίς τις τοῦ νυκτερινοῦ ἀστέρος
Καὶ φαύει μαλακῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ὁραία λάμψις σφαίρας οὐρανίας,
Ἀκτίς γλυκεῖα, παρ' ἐμοῦ τί θέλεις;
Εἰς τὰς πληγὰς τῆς νέας μου καρδίας
Τὰς ἐρεβώδεις αἵγλην ἀποστέλλεις;

Κατέρχεσαι νά μοι ἀνακοινώσης
Τῶν κόσμων τὰ μυστήρια τὰ θεῖα;
Τὰ πόκρυφα τῆς σφαίρας νά δηλώσης,
Εἰς ἣν θὰ σ' ἀνελκύσῃ ἡ πρωία;

Ἀπόρρητός τις νοῦς σε κατευθύνει
Πρὸς τὸν ἀλγοῦντα ἐν τῇ δυστυχίᾳ
Καὶ ἔρχεσαι, ὡς ἡ ἡμέρα κλίνει,
Νά τον φωτίσῃς ὡς ἐλπίς γλυκεῖα;

Τὸ μέλλον ἔρχεσαι νά φανερώσης,
Ὅπερ ποθεῖ ἡ τάλαινα καρδία;
Ἡ τῆς ἡμέρας τῆς μὴ τελευτώσης,
Ἄγνη ἀκτίς, μὴ εἶσαι ἡ πρωία;

Τὸ φῶς σοῦ με ἀναρριπίζει,
Πληροῦμαι ἐκ παραφορῶν ἀρρήτων,
Ὁ νοῦς μου τοὺς θανόντας χαιρετίζει·
Γλυκύ μου φῶς, μὴ εἶσαι ἡ ψυχὴ των;

Ναί, ἴσως αἱ μακάριαι σκιαί των
 Κατῆλθον εἰς τοῦ ἄλσους τὸ πεδίον
 Καὶ ἤδη με κυκλοῦσιν αἰμορφαί των
 Καί, οὕτω τὰς αἰσθάνομαι πλησίον!

Ἄχ!, ἂν ὑμεῖς, σκιαὶ περιλημένων,
 Τῷ ὄντι εἴσθε, θέλω πᾶν ἐσπέρας
 Νά μ' ἐπισκέπτησθε μεμακρυσμένον
 Ἐκ τῆς βοῆς, τοῦ ὄχλου τῆς ἡμέρας.

Εἰρήνην καὶ ἀγάπην νὰ δωρεῖτε
 Εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν ἐξηντλημένην,
 Ὡς τῆς νυκτὸς ἡ δρόσος χορηγεῖται
 Εἰς γῆν ὑπὸ τοῦ Φοίβου κεκαυμένην.

Ναί, ἔρχεσθε! . . . Ἀλλὰ πυκνοὶ χωροῦσι,
 Ζοφώδεις οἱ ἀτμοὶ πρὸς τὸν αἰθέρα:
 Τὴν μελιγρὰν ἀκτῖνά μοι στεροῦσι
 Καὶ πάντα, φεῦ!, καλύπτει ἡ ἐσπέρα.

B'. — Ἡ Λίμνη.

Λοιπὸν πρὸς νέας πάντοτε χωροῦντες παραλίας
 Καὶ τέλος ἐκφερόμενοι εἰς νύκτα αἰωνίαν
 Οὐδέποτε θὰ ρίψωμεν ἀγκύρας ἀσφαλείας
 Εἰς τῶν ἐτῶν τὸ πέλαγος οὐδ' ἐφ' ἡμέραν μίαν;

ὦ λίμνη!, μόλις ἔφυγε ταχύπτερος εἰς χρόνος
 Καί, ὅπως πρὶν, ἡ φίλη μου ἀντὶ νὰ χαιρετίσῃ
 Τὰ προσφιλῇ σου κύματα, ἰδέ!, καθίζω μόνος
 Ἐπὶ τῆς πέτρας σοῦ, ἐφ' ἧς τὴν εἶδες νὰ καθίσῃ!

Ὅμοίως ὑπὸ τοὺς βαθεῖς σκοπέλους σου ἐθρήνεις·
 Ὅμοίως συνετρίβεσθ' εἰς τὰ σχιστὰ πλευρά των·
 Ὅμοίως καὶ ὁ ἄνεμος πρὸ τῶν ποδῶν ἐκείνης·
 Τῶν λατρευτῶν ἐπερρίπτειν ἄφρους ἐκ τῶν κυμάτων.

Μίαν ἐσπέραν, ἐνθυμοῦ!, ἐπλέομεν ἡσύχως·
 Μακρὰν ἐπὶ τοῦ κύματος καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς σου
 Οὐδὲν ἤκούετο εἰμὴ τῶν ἐρετῶν ὁ ἦχος
 Τῶν θορυβοῦντων ἐν ῥυθμῷ τάρμονικᾷ νερά σου.

Ἄλλ' αἶφνης φθέγγοι, οὐς ἡ γῆ δὲν ἤκουσεν ἀκόμα,
 Ἀντήχησαν ἐπὶ τῆς γῆς τερπνῶς τῆς παροχθίας·
 Τὸ κύμα ἔστη ἤρεμον καὶ τὸ ὠραῖον στόμα
 Τῆς φίλης μου ἐξέχυσε τοιαύτας θρηνηδίας·

«Χρόνε, τὸν ῥοῦν σου κράτησον καί, ὦραι εὐτυχίας,
 Μὴ τείνετε πτερόν!
 Ἀφήσατε νὰ δρέψωμεν τὰς τέρψεις τὰς βραχείας
 Ὠραίων ἡμερῶν!

«Ἐνταῦθα πλῆθος δυστυχῶν ὑμᾶς ἐπικαλεῖται·
 Περᾶτε δι' αὐτούς·
 Σβεννύοντες καὶ βίον των καὶ πόνους λησμονεῖτε
 Τοὺς εὐτυχεῖς θνητούς.

«Πλὴν μάτην ἔτι, φεῦ!, ζητῶ στιγμᾶς τινας· ὁ χρόνος
 Μοὶ φεύγει λεληθότως·
 «Νύξ,», εἶπον, «ἔτι βράδυνον» καὶ ἡ αὐγὴ ἀπόνως
 Σκορπίζει νῦν τὸ σκότος.

«Ἄς ἀγαπώμεθα λοιπὸν φροντίζοντες συντόνως
 Τὰς ὥρας νὰ χαρῶμεν!
 Δὲν ἔχει ἔρμον ὁ θνητὸς οὐδ' ὄχθης γῆν ὁ χρόνος·
 Φεῦ!, ῥέει καὶ περῶμεν!»

ὦ χρόνε, πρέπει αἱ στιγμαὶ ψυχῆς ἐνθουσιώσης,
 Καθ' ἃς ὁ ἔρως κύματα δωρεῖ εὐδαιμονίας,
 Ν' ἀφίπτανται μακρὰν ἡμῶν καὶ μάλιστα μεθ' ὅσης
 Παρέρχονται ταχύτητος ἡμέραι δυσπραγίας!

Καὶ πῶς!, χωρὶς τὸ ἔχνος των τοῦλάχιστον νὰ μένη;
 Πῶς!, χάνονται ὁλόκληροι, διὰ παντὸς περῶσι;
 Ὁ χρόνος, ὅστις καὶ δωρεῖ ἐκείνας καὶ μαραίνει,
 Καὶ πάλιν ἐν τῷ μέλλοντι δὲν θὰ τὰς ἀποδώσῃ;

Ἄβυσσοι σκότους, παρελθόν, μηδέν, αἰωνιότης,
 Ὅσας ἡμέρας δέχεσθε, τί γίνονται; Λαλεῖτε:
 Ὅ' ἀποδοθῇ ποτε ἡμῖν ἐκείνη ἡ τερπνότης
 Τῶν ὑψηλῶν ἐκστάσεων, ἀφ' ὧν ἡμᾶς στερεῖτε;

ὦ λίμνη, βράχοι, δάση μου, ὦ σπήλαια βαθέα,
 Ὑμεῖς ἐσ' ἀναθάλλετε, ἢ ὁ καιρὸς δὲν φθείρει,
 Τηρεῖτ' ἐκείνης τῆς νυκτός, ναί, φύσις μου ὡραία,
 Ἐνδεδελεχῇ ἀνάμνησιν τοῦλάχιστον αὐτῆς!

Ἄς ἔχῃ τὴν γαλήνην σου καὶ τὸν κυματισμὸν σου,
 ὦ λίμνη, καὶ τῶν λόφων σου τὴν θέαν τῶν φιλτάτων,
 Τὰς μελανὰς ἐλάτας σου, τοὺς βράχους τῶν ὄχθων σου
 Τοὺς κρεμαμένους ἄνωθεν τῶν λείων σου ὑδάτων!

Ἄς ἔχῃ τὴν διάβασιν τοῦ φρίσσοντος Ζεφύρου
 Καὶ τῶν ὄχθων σου τὴν βοήν καὶ τὴν ἡχὴν ἐκείνων
 Καὶ τὸν ἀργυρομέτωπον ἀστέρα τοῦ ἀπείρου
 Τὸν χρίοντα τὴν ἔσφιν σου διὰ λευκῶν ἀκτίνων!

Εἴθ' ὁ στενάζων ἄνεμος, ἡ αὔρα ἥτις κλαίει,
 Εἴθε τὸ κοῦφον ἄρωμα τοῦ θεοῦ σου ἀέρος,
 Εἴθε πᾶν ὅ,τι βλέπει τις, ἀκούει ἢ εἰσπνέει,
 Τὸ πᾶν γὰρ λέγῃ: «Ἐκαίεν αὐτοὺς φλογώδης ἔρως!»

Γ'. — Ὁ Ἑλεος.

Ὑμνος ἀνατολικός.

Εἶπέ ποτε ὁ Πλάστις πρὸς τὸν ἥλιον :

«Σὺ ὁ ποιῶν τὸ ὄνομά μου ἔνδοξον,

Σὺ, ὃν ἡ δεξιὰ μου στέλλει κομιστὴν

Τῆς λάμψεώς μου καὶ τῆς εὐφροσύνης μου,

Δι' ὃν μ' αἰνεῖ τὸ ἄπειρον ἐξεγερθέν, —

Ἀπὸ τῶν δώρων τοῦ ωραίου σου φωτός,

Ἀπὸ τῶν γιγαντείων ἐν τῷ οὐρανῷ

Βημάτων σου, ἀπὸ τῶν ζωογόνων σου

Ἀκτίνων, ἃς παντὸς ἐκπίνει βλέφαρον,

Εἶπέ μοι, τί καθ' ὅλον σου τὸ στάδιον

Σὲ κάμνει πρὸς ἐμὲ μὲν ὁμοιότερον,

Εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμούς σου μεγαλήτερον ;

Ὁ ἥλιος ἐν συστολῇ ἀπήντησεν :

«Οὐχὶ τὸ νὰ φωτίζω τὸ διάστημα,

Νὰ καταφλέγω τὴν ἀμμώδη ἔρημον,

Νὰ τήκω τοῦ Λιβάνου τὴν λευκὴν στολήν,

Οὐδὲ νὰ κατοπτρίζωμ' ἐν τῷ κύματι

Ἡ πύρινος νὰ πλέω ἐπὶ τοῦρανοῦ,

Ἀλλὰ τὸ νὰ εἰσδύω διὰ τῶν σχισμῶν

Τῆς ἐγκλειούσης φυλακῆς τὸν δέσμιον

Καὶ νὰ ξηραίνω δάκρυα τοῦ ὀφθαλμοῦ,

Ὅν ἐν τῷ σκότει τέρπει μί' ἀκτὶς φωτός !»

— «Καλῶς, ὑπολαμβάνει ὁ Ἰεχωβά·

Ὅμοίως ἀπονέμω τὴν ἀγάπην μου !»

Τὸν λόγον δὲ τοῦ Φοῖβου πρὸς τὸν Ὑψιστον

Ἐγώ, τὸ ψάλλον ἑντόμον, ἀσπάζομαι·

Διότι καὶ ἡ λύρα μου εὐδαιμονεῖ

Οὐχὶ ἂν κάλλη ὑπὸ δόξης πνεύματος,

Οὐδὲ ἂν ῥίπτῃ εἰς τὸν χρόνον μάταιον

Ἐν ὀνόμα, οὐδὲ ἂν ψάλλῃ νικητάς,

Ἀλλ' ἂν ἐν τῇ νυκτὶ τῆς μοίρας ἀντηχῇ

Ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου πλάσματος,
 Ὅπερ διάγει βίον ὅλως ἔρημον,
 Καὶ ἂν εἰσδύῃ ἡ φωνή μου εἰς αὐτὸ
 Διερχομένη τῆς καρδίας τὰς σχισμάς.

Δ'. — Φερρῶρα.

Αὐτοσχεδιασθὲν κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἀπὸ τῆς φυλακῆς τοῦ Τάσσου.
 1844.

Εἴτε θεὸς ἢ ἄνθρωπος, πᾶν μέγα πνεῦμα μαρτυρεῖ:
 Τῆς τιμωρίας ὕστερον τὸ ὄργανον φιλοῦσι·
 Τὸ ξύλον, ὅπου τελευτᾷ τὸ θῦμα, προσκυνοῦσι
 Καὶ ἡ τοῦ Τάσσου φυλακὴ τιμῆς καὶ δόξης εὐμοιρεῖ.

Τοῦ Τάσσου φυλακὴ ἐδῶ, τοῦ Γαλιλαίου ἀλλαχοῦ,
 Ἰκρίωμα τοῦ Σίδνεϋ, πυραὶ, σταυροί, ταφεῖα,
 Ὅπόσον εἶνε καθ' ὑμᾶς οἰκτρὰ ἡ κοινωνία,
 Ὅταν μισῇ τὸ θεῖον φῶς, τὸν εὐεργέτην νοῦ πτωχοῦ!

Πλὴν μέγα καὶ ἐλεύθερον ἐν μέσῳ δούλων καὶ μικρῶν
 Ἐὰν τὸ πνεῦμα τελευτᾷ, πληροῖ βουλὴν Προνοίας,
 Διότι τὸ ἰκρίωμα ἡμεῖς τῆς ἀληθείας
 Ἀπανταχοῦ πηγνύομεν πρὸ τῶν τῆς πόλεως θυρῶν.

Ἀντὶ λοιπὸν ἐνδοιασμοῦ κρατύνωμεν ἡμᾶς αὐτούς!
 Τὸ δῶρον ἐκτιμήσαντες ἀνοίξωμεν τὰς χεῖρας,
 Δάκρυ καὶ αἷμα ὥρισε βουλὴ τῆς θείας μοίρας
 Ὡς τῆς λυχνίας ἔλαιον τῆς φωτιζούσης τοὺς θνητούς!

Ε'. — Ὁ ἀποθνήσκων χριστιανός.

Τί ἤκουσα; Περὶ ἐμέ τὸ σήμαντρον στενάζει!
 Τί πλῆθος ἤδη εὐσεβὲς πενθοῦν με πλησιάζει;
 Πρὸς τίνα οὗτος ὁ ψαλμὸς καὶ τὸ ὠχρὸν κηρίον;
 ὦ θάνατε, ἡ σὴ φωνὴ τὸ ἔσχατον ἐγγίζει
 Τὰ ὦτά μου; Καὶ πῶς λοιπὸν; Αὐτὴ με ἐξυπνίζει
 Ἐγγὺς εἰς τὸ μνημεῖον;

ὦ σὺ, πολύτιμε σπινθήρ ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θείου
 Καὶ κάτοικος ἀθάνατος τοῦ χοῦκοῦ σαρκίου,
 Ἀπόβαλε τὸν τρόμον σου: ὁ λυτρωτὴς σου φθάνει!
 Ψυχὴ μου, ἄφες τὰ δεσμὰ καὶ ἔθι πετομένη!
 Λοιπὸν καλοῦμεν θάνατον, ἐάν τις τὰ τεμένη
 Τοῦ οὐρανοῦ λαμβάνη;

Ὁ χρόνος, ναί, παρέδραμε τοῦ βίου μου τὸν ὄρον.
 Ἀκτινοβόλοι ἄγγελοι τῶν οὐρανίων χώρων,
 Εἰς ποῖα νέα μέγαρα τερπνῶς με ὀδηγεῖτε;
 Εἰσῆλθον ἤδη εἰς φωτὸς ἀπέραντον αἰθέρα,
 Ἐμπρὸς μου τὸ διάστημα εὐρύνθη καὶ ἡ σφαῖρα
 Τῆς γῆς μακρὰν μου κεῖται!

Πλὴν τί ἀκούω; τὴν στιγμὴν τῆς ἐξεγέρσεώς μου
 Φωναίμε περιβάλλουσι μετὰ κλαυθμοῦ ἀκόσμου!
 ὦ ἀδελφοὶ ἐξόριστοι, ἐμέ, ἐμέ θρηνεῖτε;
 Ἀλλ' ἤδη ἔπιον ἐγὼ ἐκ τῆς σεπτῆς φιάλης
 Τὴν λήθην καὶ τὸ πνεῦμά μου μετὰ γλυκείας ζάλης
 Εἰς ὄρμον ἀφικνεῖται.

στ'. — Ἡ Ψυχὴ (Le papillon).

Μὲ τὸ ἔαρ γεννᾶται, μὲ τὰ ῥόδ' ἀποθνήσκει.
 Μὲ τὸν ζέφυρον τρέχει δι' αἰθέρος λαμπροῦ.
 Εἰς πᾶν ἄνθος πετώσα, ὅπερ θάλλον εὕρισκει,
 Ἀρωμάτων πληροῦται καὶ φωτὸς ἱλαροῦ.
 Νέα ἔτι, τὴν κόνιν τῶν πτερῶν της τινάσσει
 Καὶ ὡς ἄνεμος φεύγει τοὺς ἀστέρας νὰ φθάσῃ:
 Ταῦτα πάντα ὠρίσθη ἡ ψυχὴ νὰ ποιῇ.
 Παρομοίως ὁ πόθος, ὃν οὐδὲν καταπαύει,
 Εἰς οὐδὲν ἐπαρκεῖται καὶ τὰ πάντα μὲν φαύει,
 Πλὴν ζητεῖ εὐτυχίαν ἐν τῇ ἄλλῃ ζωῇ.

Ζ'. — Στροφαί.

Καὶ εἶπον: «Κατὰ τὴν ἐξῆς τοῦ βίου μου πορείαν,
 Ν' ἀκολουθήσω καὶ ἐγὼ τοὺς πρότερον ἀνθρώπους,
 Ὡς τὸ ἀρνίον τὸ περὶ τὸς μητρικούς του τόπους,
 Καὶ τῶν θνητῶν νὰ μιμηθῶ τὴν ἀφθιτον μαρίαν;

Ὁ μὲν ζητεῖ ποντοπορῶν τοῦ Μένωνος τὸ χρῆμα
 Καὶ πνίγουσι τὰ κύματα τοὺς πόθους καὶ τὸ πλοῖον·
 Ὁ δέ, τῆς δόξης ἐραστῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς μεθύων,
 Λαμβάνει ἔνεκα κενοῦ ὀνόματος τὸ μνῆμα.

Ἐκεῖνος δρέπει δι' ἡμῶν καὶ εὐκλειαν καὶ στέμμα,
 Πλὴν ἔπειτα κατέρχεται τοῦ θρόνου τὴν βαθμίδα·
 Ὁ ἄλλος, θέλων εἰς τερπνὴν νὰ ἐμπλεχθῇ παγίδα,
 Ἀφιεροῖ τὴν τύχην του εἰς ἐρωμένης βλέμμα.

Πεινῶν διάγει ὁ ἀργός, τοῦ ὕπνου μόνον φίλος·
 Ὁ γεωργὸς ἀροτριᾷ τὰ γόνιμα ἐδάφη·
 Φονεύει ὁ πολεμιστής, ὁ λόγιος συγγράφει.
 Καὶ ὁ ἐπαίτης κάθηται εἰς τῆς ὁδοῦ τὸ χεῖλος.

Ἀλλ' ὅμως ποῦ ὑπάγουσιν; Ἐκεῖ ὅπου ὑπάγει
 Τὸ φύλλον, ὅπερ ἡ πνοὴ διώκει τῶν χειμῶνων,
 Καὶ οὕτω πως μαραίνονται διὰ πολλῶν ἀγώνων
 Αἱ γενεαί, ἃς ὁ καιρὸς καὶ σπεῖρει καὶ συνάγει.

«Ἐμάχοντο μὲν κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ νικᾷ ὁ χρόνος:
 Ὡς ποταμὸς τὴν ψάμαθον τῆς ὄχθης καταπίνει,
 Ὅμοίως ἐξηφάνισε τὰ φεύγοντά των σμήνη·
 Ἐφάνησαν, ἀπέθανον, ἀλλ' ἔζησαν συγχρόνως;

«Ἐγὼ τὸν Κύριον, εἰς ὃν πιστεύω, θὰ ὑμνήσω
 Ἐν τῇ βοῇ τῶν πόλεων, ἐν τῇ ἐρήμῳ μένων,
 Κατακλιθεὶς ἐπὶ ἀκτῆς ἢ πλοίου ἐπιβαίνων,
 Πρὶν ἔτι ἀποκοιμηθῶ, ὅποτεν ἐξυπνήσω.»

Ἡ γῆ δέ μοι ἐφώναξεν: «Ὁ Κύριος τίς εἶνε»
 Ἐκεῖνος, ὅστις πανταχοῦ ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει,
 Ἐκεῖνος, οὗ τινος ἡ χεὶρ τὸ σύμπαν περιπύσσει,
 Ἐκεῖνος, ἐξ οὗ ἔλαβον τὴν λάμψιν αἱ σελήναι.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἐπλάσε τὰ ὄντα ἐκ μὴ ὄντων,
 Ἐκεῖνος, οὗ τὰ βλέμματα ἐτόξευσαν ἡμέραν,
 Ἐκεῖνος, ὅστις ἔθηκεν ἐπὶ κενοῦ τὴν σφαῖραν,
 Ἐκεῖνος, ὅστις ἐκλείσεν ἄνευ ἀκτῆς τὸν πόντον.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἀγνοεῖ τοῦ χρόνου τὸν κανόνα,
 Ἐκεῖνος, ὅστις πάντοτε ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχει
 Καὶ ζῇ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ὥς τοῦ παρόντος ἄρχει,
 Καὶ τὸν φυγόντα ἐξ αὐτοῦ ἀνακαλεῖ αἰῶνα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Κύριος! Τὸ στόμα μου μὴ παύσῃ
 Νά τον ὑμνῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους:
 Ὡς ἡ λυχνία ἡ χρυσῇ τοῦ ἱεροῦ τεμένους
 Θὰ ψάλλω μέχρις οὗ αὐτὸς θελήσῃ καί με θραύσῃ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 47 Νοεμβρίου 1882.

Σταμάτιος Α. Βάλλης.

ΤΜΗΜΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΙΖΩΝ ΠΟΛΕΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΙΑΣ

Περὶ τῶν Ἐρίζων δ κ. Waddington γράφει τὰ ἐξῆς:

«Ἡ μικρὰ αὕτη πόλις ἣτις μόλις μνημονεύεται παρὰ τῶν συγγραφέων
 ἔκειτο εἰς τὰ σύνορα Καρίας καὶ Φρυγίας (Πτολ. V. 2, 21), μεταξὺ τοῦ
 Ἰνδοῦ ἀρκετὰ σπουδαίου ποταμοῦ ῥέοντος παρὰ τὰ Κίβυρα καὶ ἐνὸς τῶν
 παραποταμίων του ὅπερ Χάος (Chaos) μὲν ὀνομάζεται ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ
 Τίτου Λιβίου (XXXVIII, 14) ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἀκριβὲς ὄνομα εἶναι
 Καζάνης (Cazanès) ὥς ἐξάγεται ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν διαφόρων γρχφῶν
 τῶν χειρογράφων καὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἐνὸς νομίσματος τοῦ Θερμιστονίου (πρὸς
 Bullet. archolog. francais, σελ. 50 καὶ 51)»¹.

¹ Rev. Numism., 1856, σελ. 373.